

flaa Følge med Socialismen. Jeg tror ikke, at Socialismen har dette Lands Fremtid i sin Haand.

Mein: Den ærede Taler, der nu satte sig, bragte et nyt og stort Spørgsmaal ind i Forhandlingen, nemlig Forholdet mellem Domstolene og Lovgivningsmagten. Jeg skal modstaa Fristelsen til at komme ind paa dette Spørgsmaal, thi det forekommer mig, at der allerede er draget et tilstrækkelig stort Antal Spørgsmaal ind under Diskussionen, og at den Tid dog nu maa nærme sig, hvor det kunde være passende at afslutte 2den Behandling af Fattigloven. Jeg skal derfor ikke sige noget til, hvad det ærede Medlem udtalte i denne Retning, men jeg kan dog ikke nægte mig selv den Fornøjelse at henstille til det ærede Medlem og andre, der muligens tænke som han, hvorledes han vilde mene, at Domstolene burde stille sig, hvis der en Gang kom en Lovgivningsmagt, en Rigsdag og en Regering, der vare enige om at indføre Censur her i Landet, og man i Henhold til en saadan Lov om Censur vilde gøre Strafansvar gældende imod Personer, der havde forjet sig imod den. Det kan dog være, man til den Tid vilde føle sig tilfreds ved, at man havde tilstrækkelig uafhængige Domstole, der vilde sige: Censur kan grundlovsmæssig aldrig indføres i Landet, og derfor kan der heller ikke komme til at foreligge nogen strafbar Handling derved, at nogen gør sig skyldig i noget, der strider imod Censurloven. Som sagt, jeg skal lade Spørgsmaalet ligge, jeg skal ikke komme ind paa det her. Den ærede Taler berørte dernæst andre store Spørgsmaal, som ere dragne frem, og han gjorde det saa grundig og udførlig, at jeg, der havde tænkt at ville udtale mig noget om det samme Stof, egentlig næsten har tabt Modet til nu at optræde i det høje Ting. Ligesom han vilde jeg væsentligt have henvendt nogle Bemærkninger til, hvad der blev udtalt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (Hørup), men det vil ikke være rigtigt at gentage, hvad der er blevet sagt for nylig, thi for en stor Del vilde mine Bemærkninger blive Gentagelser. Jeg kan imidlertid ikke undlade ogsaa at udtale min Mening angaaende disse saa vigtige Spørgsmaal, der ere dragne frem. Jeg mindes ikke, at jeg har haft Leilighed til at gøre det tidligere, og man vil maasse finde det begribeligt, at jeg kunde have lyst til ogsaa at sige min Mening derom, jeg skal gøre det meget kort.

Det Foredrag, der bragte mig til at begære Ordet i forrige Møde, nemlig det, der blev holdt af det ærede Medlem for

Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (Hørup), interesserede mig i flere Henseender — jeg behøver jo ikke at sige, at det altid er med Interesse, jeg hører det ærede Medlem — det interesserede mig, fordi han klart og bestemt udtalte sin Mening, og fordi han fremkom med forskellige Sætninger, i hvilke jeg er ganske enig. Jeg er naturligvis ganske enig med ham i, hvad han stillede i Spidsen for sine Udtalelser, det nemlig, at det, som det kommer an paa, er at være grundlovslydig, at man ikke har Ret til at bortfortolke Grundloven, fordi det til enkelte Tider kan konvenere, og fordi man paa den Maade kan naa Formaal, som man til given Tid stiller sig for. Jeg er ganske enig med ham i, at man skal respektere Grundloven; naar der er Spørgsmaal om, hvad der maa siges at stemme med Grundloven, skal man virkelig søge Sandheden og ikke have Vitanker. Man skal fortolke Grundloven saa vidt muligt overensstemmende med dens Ord, dens Aand og dens rette Mening; det er sleg fuldkommen enig med det ærede Medlem i. Jeg er fremdeles enig med det ærede Medlem deri, at fordi man har den Anskuelse, at det ikke er i Strid med Grundloven, at modtagen Fattigunderstøttelse kan eftergives, endogsaa i temmelig vidt Omfang, følger ingenlunde deraf, at det ikke skulde kunne være i Strid med Grundloven at give Bestemmelser angaaende Valgret for Personer, som nyde Understøttelse paa en eller anden Maade af Fattigvæsenet. Jeg erkender med ham, at Bestemmelsen i Valglovens § 30 — det er vistnok Lit. b — er et, og noget ganske andet er Spørgsmaalet om, hvad der overhovedet kan anses for at være en Understøttelse, der udelukker fra Valgret. Jeg er fremdeles enig med det ærede Medlem deri, at det ikke kan anses for at stride mod Grundloven, at Lovgivningsmagten giver Bestemmelser for, under hvilke Betingelser og indenfor hvilke Grænser modtagen Fattighjælp kan eftergives. Naar det hedder i Grundlovens § 30, at den er udelukket fra at have Valgret, som nyder eller har nydt af Fattigvæsenet ikke eftergivet og ikke tilbagebetalt Understøttelse, saa synes mig, at det er temmelig klart, at Grundloven maa forudsætte, at nærmere Regler kunne gives og efter Omstændighederne vilde blive givne for, hvorledes der skal forholdes med Eftergivelse af Fattighjælp. Grundloven maa forudsætte, at Fattighjælp kan eftergives, og den maa naturligvis altsaa overlade det til Lovgivningsmagten, eller hvilken Myndighed det nu kan være, at give de nærmere Regler i den Henseende. At det kan gives Regler i den